

Nūslāptō laimá

Ṙaiz gadājās maṅ dzierdāt zemnīceni žālojūtīs:

Ka slykti, soka, brōleiṭ, tagad dzeivojūtīs,

Ka šō vysa dzeivá asūt ļūti syura,

Vysleidz kai dzilīs, sōlejs iudinṣ jyurā;

Ka vysam lobam asūt škieršli lykti priškā,

I navarūt vairs laimis ūstā iķliuṭ iškā.

Kaut, soka, ceinejīs tu ciļvieceṅ da groba,

Taipaṭ šai dzeivī nikō nasasniegškys loba.

Strōdoj dīn i nakti, rūku naatlykdams —

Sovai dzeivái jaunus pamatus īlykdams;

Strōdoj, strōdoj tu nu poša agra reita,

Bet dūmoj: ka tik sirdṣ tāv bȳtu seita.

Ak, ciļvieceṅ, tu ceinejīs, tu daudzi svīdru lāj,

A tūmar gryutu, staigu dzeivis ceļu áj.

Kaut ceinejīs tu ciļvieceṅ da groba,

Taipaṭ šai dzeivī, soka, nikō nasasniegškys loba.

I golā, kai maṅ rōdīs, dzeivá — mōni,

Jo patīss pīrōdiejums: dzeivá maṅ īt plōni, plōni.

Tōļōk, zemkūpṣ daudz kū gribā teikt,

A nazkas pōrtraucá i nadává jam beigṭ.

Tod sōka runōṭ nazkaidṣ „naradzamīs” draugs,

Kurs dzierdājās pec runys, beja mīls i jauks.

Jys īsōcá ļūt maigā, mīlā, pamōcūšā bolsā:

„Tu saryugtynōts — tevi namīl dzeivá

Deļ tō, ka dzeivoj tu bez vys-kaidys baimis.
To, mīlu zemkūp, klausīs, as tāv pastōsteišu,
Kai dzeivōjās maņ tymōs gryutōs dīnōs,
Kod nalaimis vysapleik manim tynōs.

Cik dzeivōšu i kur tik īšu,

Par šū „juku” vysim pastōsteišu.

Ŗaiz, atgōdoju, beja ļūt gryutīs moru gods,
Kod teirumā vairs naizauga it nikas.

Bet atsaroda maņ taidis „labdarš-rods”,

Kas mani izglōbá nu nalaimis, nu bods.

Kas tys labdarš beja, tū kai šudiņ zynu
I leidz šai boltai dīnai vysu vāļ atminu.

Vysu munu myužu jys nu maná naatsastōjās,

I tikleidz bej pi maná — manim labi klōjās.

Kod drusku dzeivá manim slyktōk tyka,
Jys paleidzeibys dōvynys aiz laiks nūlyka.

Kod gryudi orūdā maņ beidzās,

Jys paleidzeibā dreiši steidzās.

Tai sadereigi, pa draugam,

Máš obi kūpā dzeivōjam leidz šam.

Maņ ir labi, taipať i jam,

Tō pec i mýsu liktinš — dīnāť paraugam.

Tai, mīlū draudzeņ, ari tu,

Jo leidz kai as tū maklātu,

As drūši tycu — dreiši atrostu

Kai as sovu „laimis cylvāku”.

Jys ir vystyvōkīs nu tovim tyvōkīm,

Ai kurū kotrys vīneigs máš

Naasom spiejeigi paṭ izašķiert iz minotas —
Nu tīs̄ys sokūt „lobīs rods” deļ maná asmu as.
I kotram m̄ysim ir taid̄s paṭ,
Tys laimis cylvāks: sovs „as patš”.

«Zīdūnis» Nr.2 1921.g.